

Mikołajki, dnia 9 sierpnia 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w
Olsztynie
ul. Emilii Plater 1, 10-562 Olsztyn
za pośrednictwem
Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w
Olsztynie
Al. Marsz. J. Piłsudskiego 7/9, 10-575 Olsztyn

Skarżąca: Rada Gminy Mikołajki
ul. Kolejowa 7, 11-730 Mikołajki

Organ: Wojewoda Warmińsko-Mazurski w Olsztynie
Al. Marsz. J. Piłsudskiego 7/9, 10-575 Olsztyn

Znak sprawy: PN.4131.372.2019

Wpis stały: 300,00 zł (słownie: trzysta złotych 00/100)

SKARGA

rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie z dnia 10 lipca 2019 r., PN.4131.372.2019

Działając w imieniu Gminy Mikołajki, na mocy art. 98 ust. 1, 3 i 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 o samorządzie gminnym (t.j.: Dz. U. z 2019 r. Poz. 506), w zw. z art. 3 § 2 pkt 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j.: Dz. U. z 2018 r. Poz. 1302 z późn. zm.), dalej jako "p.p.s.a.", **zaskarżam w całości** rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 10 lipca 2019 r., PN.4131.372.2019 stwierdzające nieważność uchwały Nr VII/63/2019 Rady Gminy Mikołajki z dnia 28 maja 2019 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Tałty, obręb Tałty, gmina Mikołajki.

Na podstawie art 57 § 1 pkt 3 p.p.s.a. zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucam naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 9 ust. 4 oraz art. 20 ust. 1 w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j.: Dz. U. z 2018 r. Poz. 1945 z późn. zm.), dalej jako „u.p.z.p.”, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na nieprawidłowym uznaniu, że uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w sposób znaczący odbiega od ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, podczas gdy ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie zawierają niezgodności z ustaleniami studium w zakresie przeznaczenia terenów oraz intensywności zabudowy;
2. art. 3 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 1 u.p.z.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że samo ustalenie przeznaczenia terenów objętych planem pod zabudowę mieszkaniowo – usługową skutkuje naruszeniem ładu przestrzennego, a ponadto powoduje naruszenie władztwa planistycznego przysługującego gminie, podczas gdy przyjęcie i wskazanie podstawowych kategorii przeznaczenia terenów, biorąc pod uwagę konkretne okoliczności faktyczne zaistniałe w sprawie, w istocie umożliwia zachowanie ładu przestrzennego, a mając na uwadze fakt, iż warunki współistnienia zabudowy zostały opisane w ustaleniach planu nie sposób przyjąć, że powyższe spowoduje scedowanie uprawnień przysługujących radzie gminy na rzecz innych organów;
3. art. 17 pkt 13 u.p.z.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nieuprawnione przyjęcie, że po wprowadzeniu zmian w projekcie planu po jego pierwszym wyłożeniu nie został on ponownie uzgodniony z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków, podczas gdy wprowadzone korekty dotyczyły wyłącznie terenów, które nie są objęte ochroną konserwatorską, a ponadto nie sposób przyjąć, że zaimplementowane zmiany w sposób istotny zmieniły parametry i wskaźniki zabudowy, przez co ponowne uzgodnienie z ww. organem nie było wymagane.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, wnoszę:

1. na podstawie art. 148 p.p.s.a o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego;
2. na podstawie art. 200 p.p.s.a o zasądzenie od organu na rzecz skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, o ile takie wystąpią.

UZASADNIENIE

Rozstrzygnięciem nadzorczym z dnia 10 lipca 2019 r., PN.4131.372.2019 Wojewoda Warmińsko-Mazurski stwierdził nieważność uchwały Nr VII/63/2019 Rady Miejskiej w Mikołajkach z dnia 28 maja 2019 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Tałty, obręb Tałty, gmina Mikołajki. W uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia organ wskazał, iż uchwalony plan

zagospodarowania przestrzennego w sposób istotny odstępuje od ustaleń zawartych w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Organ zaznaczył również, że tereny oznaczone symbolem MU w § 4 pkt 1 i § 8 planu ustala przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniowo-usługową, bez jednoczesnego sprecyzowania rodzaju zabudowy mieszkaniowej. Zdaniem organu powyższe rodzi ryzyko zaburzenia ładu przestrzennego, a w konsekwencji również naruszenie władztwa planistycznego gminy poprzez sędowanie uprawnień rady gminy na rzecz innych podmiotów na etapie procesu budowlanego. Ponadto organ zarzucił naruszenie art. 17 pkt 13 u.p.z.p. poprzez brak ponownego wystąpienia o uzgodnienie zmienionego projektu planu miejscowego z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków. Jak bowiem wskazał organ nadzorujący zmiana przeznaczenia nieruchomości pod zabudowę mieszkaniowo – usługową w sposób istotny zmieniła zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu. Mając na uwadze powyższe uchybienia w ocenie organu należało stwierdzić nieważność podjętej uchwały w całości.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie sposób się zgodzić. W pierwszej kolejności za błędne należy uznać stanowisko organu nadzorującego w zakresie istotnej sprzeczności uchwalonego planu zagospodarowania z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Odnosząc się do argumentów organu nadzoru należy przede wszystkim stwierdzić, że zgodnie z załącznikiem graficznym nr 3, dołączonym do studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta i gminy Mikołajki, teren objęty planem położony jest w przeważającej części w granicach „terenów zabudowy mieszkaniowej i usługowej o niskiej intensywności” oraz w niewielkiej części (półwysep) w granicach „terenów turystycznych i rekreacyjnych”. Jednocześnie należy zauważyć, że prawie cały teren wyznaczony w planie pod zabudowę, poza teren położonym na półwyspie położony jest w granicach „zwartej zabudowy wsi”. Powyższe oznacza w istocie, że nie sposób stwierdzić niezgodności wyznaczonych na rysunku planu miejscowego granic zabudowy z granicami wyznaczonymi na rysunku studium uwarunkowań.

Tym samym organ ogniskuje swoją uwagę w zakresie niezgodności nie odnoszącej się do przyjętych granic zabudowy na rysunku planu miejscowego, a jedynie w zakresie przeznaczenia terenów oraz intensywności zabudowy (w tym również wysokości zabudowy) w odniesieniu do opisanych wyżej terenów.

Jako całkowicie niezrozumiałe i wynikające z braku należytego rozpoznania

sprawy należy uznać stanowisko organu w odniesieniu do terenu oznaczonego symbolem MW.01 (teren zabudowy wielorodzinnej). Należy bowiem wskazać, że na całym terenie składającym się z działek o nr ewidencyjnych od 262/7 do 262/28 zlokalizowane są 3 budynki wielorodzinne, stanowiące pozostałość po dawnym PGR Tałty. Są to budynki 2-kondygnacyjne z płaskimi dachami, mieszczące łącznie 16 lokali mieszkalnych. Na zapleczu budynków zlokalizowane są natomiast wydzielone komórki i garaże przynależne do lokali mieszkalnych. Przeznaczenie ustalone w planie odzwierciedla zatem stan istniejący i utrwalony od lat 70-tych ubiegłego wieku.

Również niezrozumiała jest argumentacja odnosząca się do wszystkich terenów MU (zabudowa mieszkalno-usługowa). Część z tych terenów, w tym w szczególności: MU.01, MU.02, MU.04, MU.05, MU.07, MU.08, MU.09, MU.12, MU.13 to istniejąca zabudowa o funkcji mieszkalnej i usługowej o intensywności i gabarytach wynikających ze stopniowej transformacji wsi Tałty, z jednostki typowo rolniczej w wieś o charakterze turystycznym. Przeznaczenie oraz zasady zabudowy i zagospodarowania terenu odzwierciedlają funkcje i gabaryty istniejącej zabudowy oraz określają zasady uzupełniania zabudowy na fragmentach jeszcze niezabudowanych. Należy przy tym zauważyć, że wbrew temu, co podnosi organ nie są to zasady typowe dla zabudowy intensywnej, a wręcz przeciwnie, zasady zabudowy właściwe dla zabudowy ekstensywnej, wynikającej z przeprowadzonej analizy urbanistycznej. Również w studium uwarunkowań wskazano, że maksymalna wysokość zabudowy nie może przekroczyć „2 kondygnacji nadziemne dla zabudowy usługowej z możliwością podwyższenia o jedną kondygnację dla zabudowy hotelowej i pensjonatowej”. Tytułem przykładu dla terenów oznaczonych symbolami MU.02, MU.04, MU.08 i MU.09 ustalono maksymalną wysokość zabudowy na nie więcej niż 2 kondygnacje nadziemne, a dla terenów MU.05, MU.07 i MU.12 ustalono maksymalną wysokość zabudowy na nie więcej niż 3 kondygnacje nadziemne. Należy podkreślić, że jedynie dla terenu MU.13, na którym zlokalizowany jest hotel z części mieszkalną właściciela, ustalono maksymalną wysokość zabudowy na poziomie 4 kondygnacji nadziemnych, zgodnie z wysokością istniejącego obiektu. Dodatkowo należy zauważyć, że zgodnie z ustaleniami studium „obiekty szczególne zabudowy usługowej (dominanty) powinno traktować się indywidualnie w kontekście otaczającego krajobrazu”. Oznacza to, że studium przewiduje możliwość indywidualnego ustalenia zasad zabudowy i zagospodarowania terenu w planie miejscowym. Do takich obiektów można właśnie zaliczyć zabudowę na terenie MU.13.

objęty planem dla części wsi Tałty. Zgodnie z § 9 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587), dalej jako „rozporządzenie”, w załączniku nr 1 wskazane zostały podstawowe barwne oznaczenia graficzne i literowe dotyczące przeznaczenia terenów, które należy stosować na projekcie rysunku planu miejscowego. Podkreślić należy, że w rozporządzeniu wskazane zostały tylko podstawowe kategorie przeznaczenia terenów, co oznacza, że możliwe jest stosowanie oznaczeń pochodnych lub stanowiących kombinację w zależności od indywidualnych rozwiązań wynikających chociażby z analizy urbanistycznej sporządzonej na potrzeby planu. W planie miejscowym dotyczącym wsi Tałty zastosowano rozwiązanie polegające na połączeniu w ramach jednego terenu funkcji mieszkaniowej i funkcji usługowej, przy czym ustalono, że obydwie funkcje mogą być realizowane łącznie lub zamiennie. Celowo nie sprecyzowano również rodzaju funkcji mieszkaniowej bazując na podstawowych założeniach projektowych, z których wynikało, że znacznie ważniejsze są gabaryty, wskaźniki i architektura zabudowy, niż precyzyjne rozgraniczenie przeznaczenia terenu. Zbyt precyzyjne ustalenia na terenach starych osiedli mieszkaniowych, podlegających obecnie przekształceniom strukturalnym, czego przykładem może być plan miejscowy dotyczący osiedla położonego nad jeziorem Długim w Olsztynie (Uchwała Rady Miasta Olsztyn nr XIX/255/16 z dnia 4 marca 2016 r.) mogą prowadzić do nadmiernego „przeregulowania” ustaleń planu. Podobne procesy zachodzą we wsi Tałty, która z typowej wsi rolniczej i rybackiej przekształca się w wieś turystyczną, gdzie zabudowa siedliskowa (zagrodowa) miesza się z zabudową mieszkaniową, usługową (najczęściej fragmenty budynków lub osobne budynki przeznaczone na wynajem) oraz pozostałościami zabudowy z czasów państwowych gospodarstw rolnych. Tym samym w tej konkretnej sytuacji, przyjęcie rozwiązania polegającego na współistnieniu funkcji mieszkaniowej i usługowej należy uznać za uzasadnione. Przeprowadzona analiza sposobu użytkowania istniejącej zabudowy wskazuje, że w ramach wieloletnich przekształceń doszło do typowego dla wsi turystycznych przemieszania funkcji budynków. Można wskazać kilka przykładów, gdzie w granicach jednej działki zlokalizowane są budynki lub części budynków o różnej funkcji, nie kolidującej ze sobą (a często wzajemnie się uzupełniających).

Tytułem przykładu, w granicach terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem MU.01, działka o nr 140 zlokalizowany jest budynek mieszkalny jednorodzinny (w którym

Również pozostałe wskaźniki, jak np. wskaźnik maksymalnej wielkość powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki, wynoszący dla większości terenów 30%, są właściwe dla zabudowy wiejskiej lub podmiejskiej, a nie dla zabudowy intensywnej. Podobnie sytuacja przedstawia się odnośnie wskaźników intensywności zabudowy i wskaźników powierzchni biologicznie czynnej, które są pochodną dwóch wcześniej ustalonych parametrów, czyli wysokości zabudowy i wskaźnika powierzchni zabudowy.

Biorąc powyższe pod uwagę należy przywołać, zauważony zresztą przez organ nadzorujący fragment studium uwarunkowań, zgodnie z którym „uszczegółowienie wskaźników oraz wskazanie ewentualnych odstępstw powinno nastąpić w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego na podstawie przyjętych założeń urbanistycznych i kompozycyjnych uwzględniających w szczególności zagospodarowanie terenów otaczających”. Zatem studium nie zawiera precyzyjnego rozstrzygnięcia dotyczącego różnic pomiędzy zabudową ekstensywną, a zabudową intensywną, przenosząc decyzje w tym zakresie na poziom planu miejscowego. Należy podkreślić, że pojęcie "zgodności" uchwalonego planu ze studium oznacza stopień związania, co powoduje, że zgodność planu miejscowego ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego nie oznacza i nie może oznaczać prostego przeniesienia ustaleń studium do planu. W ramach przyznanego gminie władztwa planistycznego na tym etapie planowania następuje dopuszczalna prawem interpretacja ustaleń studium. Organ stanowiący gminy, jako twórca polityki przestrzennej gminy, dokonuje autointerpretacji uchwalonego przez siebie studium w zakresie oceny zgodności z nim projektu planu miejscowego (vide: wyr. NSA z dnia 5 czerwca 2019 r., II OSK 2545/17).

W ocenie skarżącego za nieuprawniony należy uznać zarzut dotyczący braku sprecyzowania rodzaju zabudowy mieszkaniowej dla terenów oznaczonych symbolem MU – tereny zabudowy mieszkaniowo-usługowej. Organ nadzoru zarzuca, że tak określone przeznaczenie terenów stanowi o nierozgraniczeniu ich funkcji, a tym samym może na etapie procesu realizacyjnego rodzić konflikty przestrzenne, finalnie naruszając ład przestrzenny.

Dokonując analizy przedmiotowego zagadnienia należy odnieść się do konkretnej sytuacji planistycznej charakterystycznej dla układów urbanistycznych, takich jak obszar

mieszka właściciel i jednocześnie wynajmuje pokoje turystom) oraz budynek mieszkalny, w którym znajdują się pokoje z aneksem kuchennym i łazienką przeznaczone na krótkoterminowy wynajem. Podobna sytuacja zachodzi na terenie oznaczonym symbolem MU.07, gdzie na działkach nr 205 i 206/1 zlokalizowane są budynki o różnych funkcjach, w tym budynek mieszkalny jednorodzinny, budynek (w głębi) składający się z wielu lokali przeznaczonych na wynajem oraz budynki gospodarcze, które mogą zostać przekształcone na różne funkcje. W tak skomplikowanej sytuacji ważniejsze z punktu widzenia ładu przestrzennego było precyzyjne określenie gabarytów, intensywności zabudowy oraz rozwiązań architektonicznych, niż precyzyjne rozdzielenie przeznaczenia poszczególnych fragmentów nieruchomości.

W konsekwencji rozwiązanie takie, wbrew temu co podnosi organ, nie powoduje scedowania uprawnień przysługujących gminie na organ wydający pozwolenie na budowę. Przeznaczenie terenu zostało określone w planie jako współistnienie funkcji mieszkaniowej i usługowej (MU), przy czym warunki współistnienia zostały opisane w ustaleniach planu. Dodatkowo sprecyzowane zostały kwestie ewentualnych uciążliwości funkcji usługowej. Celowo nie określono rodzaju zabudowy mieszkaniowej, ze względu na wyniki przeprowadzonej analizy urbanistycznej. Nie narusza to uprawnień gminy w zakresie władztwa planistycznego, jak również uprawnień organu wydającego pozwolenie na budowę. Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j: Dz. U. z 2019 r. poz. 1065), poprzez budynek mieszkalny należy rozumieć: budynek mieszkalny wielorodzinny lub budynek mieszkalny jednorodzinny. Zatem zgodnie z ustaleniami planu na terenach oznaczonych symbolem MU (tereny zabudowy mieszkaniowo - usługowej) możliwa będzie realizacja zarówno budynków mieszkalnych jednorodzinnych, jak i wielorodzinnych, oczywiście w ustalonych w planie gabarytach, typowych dla zabudowy wiejskiej. Możliwe będzie również przekształcenie istniejących budynków jednorodzinnych w budynki wielorodzinne powstałe w wyniku wydzielenia samodzielnych lokali mieszkalnych (po wydzieleniu więcej niż 2 samodzielnych lokali dotychczasowy budynek jednorodzinny kwalifikowany jest jako budynek wielorodzinny), co nie będzie powodowało konieczności zmiany planu. Rozwiązanie takie było celowe i wynikało z dogłębnej analizy struktury urbanistycznej wsi Tałty, jak również innych układów urbanistycznych w obszarach turystycznych (np. wieś Stare Sady).

Rozpatrując prawidłowość ustaleń dla terenów oznaczonych symbolem MU należy podkreślić najważniejszą kwestię, jaką jest precyzyjne ograniczenie parametrów i gabarytów zabudowy do wymiarów wynikających z analizy istniejącej zabudowy wsi Tałty. W przyjętych rozwiązaniach tylko dla jednego terenu oznaczonego symbolem MU ustalono maksymalną wysokość zabudowy do 4 kondygnacji nadziemnych (dotyczy terenu MU.13, na którym zlokalizowany jest istniejący obiekt pensjonatowy, o czym wspomniano wcześniej), natomiast dla pozostałych terenów ustalono maksymalną wysokość zabudowy na poziomie 2 lub 3 kondygnacji nadziemnych. Podobnie, w sposób właściwy dla zabudowy wiejskiej ustalono pozostałe parametry i wskaźniki, jak również geometrię dachów.

Podsumowując argumentację dotyczącą ustalenia przeznaczenia terenu określonego symbolem MU należy podkreślić, że wielokrotnie stosowane rozwiązania tego typu sprawdzają się w praktyce, nie powodując jednocześnie zagrożenia ładu przestrzennego. Przykładem może być miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Węgorzewo – Śródmieście (Uchwała Rady Miejskiej w Węgorzewie Nr XVII/124/2011 z dnia 30 listopada 2011 r.), obejmujący funkcjonalnie wydzielony obszar śródmieścia miasta o powierzchni ok. 70 ha. Elastyczne rozwiązanie w zakresie przeznaczenia terenów oznaczonych symbolem MU, dla których jednocześnie wprowadzono precyzyjne ustalenia dotyczące gabarytów i wskaźników zabudowy okazały się dobrym rozwiązaniem, adekwatnym do skomplikowanej struktury urbanistycznej. Tym bardziej, że elastyczność uznaje się jako jedną z podstawowych cech dobrego planu wymienianą [Kotarbiński T., *Traktat o dobrej robocie*, Warszawa, 1982].

W treści rozstrzygnięcia nadzorczego organ w sposób bezpodstawny zarzuca, że po wprowadzeniu zmian w projekcie miejscowego planu po pierwszym wyłożeniu do publicznego wglądu, projekt nie został ponownie uzgodniony z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków. W tym miejscu należy podkreślić, że zmiany dotyczyły tylko i wyłącznie części terenu oznaczonego w projekcie z pierwszego wyłożenia symbolem MN.02 (działki o nr ewidencyjnych 145/4, 154/5 i 154/6), który w wyniku wprowadzonych zmian oznaczony został symbolem MU.12. W całym projekcie planu nie wprowadzono żadnych innych zmian. Korekta wynikała z konieczności dostosowania ustaleń planu do wydanego pozwolenia na budowę dla działek nr 154/4 i 154/5, a także ze złożonych uwag indywidualnych do projektu planu. Zaproponowane rozwiązanie było próbą wyeliminowania konfliktu przestrzennego pomiędzy istniejącą i projektowaną

zabudową zlokalizowaną na wyżej wymienionych działkach, wynikającego m. in. ze zmiany stanu prawnego, a ściślej rzecz ujmując przepisów Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j.Dz.U.2019.0.1065) w zakresie definicji kondygnacji nadziemnej. Dla nieruchomości składającej się z działek 154/4 i 154/5 wydana została w 2016 r. decyzja o warunkach zabudowy ustalająca wysokość zabudowy na 3 kondygnacje nadziemne, a na działce 154/6 zlokalizowany jest już budynek mieszkalny składający się z dwóch brył, z których wysokość jednej, położonej od strony jeziora wynosi 3 kondygnacje nadziemne. Zatem kolejne korekty planu, którym towarzyszyły kolejne 3 wyłożenia do publicznego wglądu dotyczyły tylko tych dwóch nieruchomości, nie powodując przy tym naruszenia interesu prawnego nieruchomości sąsiednich.

Trzeba również zauważyć, że teren, którego dotyczyła zmiana, nie jest objęty żadną z obszarowych form ochrony konserwatorskiej, nie znajdują się na nim stanowiska archeologiczne, ani obiekty (budynki) objęte ochroną konserwatorską. Przedmiotowy teren nie jest też położony w pobliżu obszarów i obiektów objętych ochroną konserwatorską. Ponieważ w wyniku wprowadzonej korekty nie zmieniły się znacząco parametry i wskaźniki zabudowy, w tym przede wszystkim nie zmieniono zasad dotyczących geometrii i kolorystyki dachów oraz elewacji, a jedynie wysokość zabudowy, która została dostosowana do faktycznej wysokości budynku na działce nr 154/6, uznano, że wprowadzone zmiany nie naruszają kompetencji Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w zakresie uzgodnienia projektu planu. Powtórzone za każdym razem czynności wyłożenia projektu planu do publicznego wglądu gwarantowały natomiast zainteresowanym stronom możliwość zapoznania się z projektem i wnoszenia uwag. Tak więc, jeżeli po wyłożeniu projektu planu wprowadzane zostaną korekty wynikające ze złożonych uwag, a zakres wprowadzanych zmian nie ma charakteru ogólnego, nie narusza struktury i konstrukcji całego planu, lub nie narusza właściwości organów uzgadniających, to nie ma konieczności ponawiania procedury planistycznej (vide: wyr. NSA z dnia 15 października 2011 r., II OSK 1435/11, wyr. NSA z dnia 13 sierpnia 2014 r., II OSK 2879/13). Tym bardziej, że zgodnie z art. 17 pkt 13 ustawy uzgodnienia należy ponowić w zakresie niezbędnym, a więc wynikającym z zakresu wprowadzonych korekt.

Reasumując w przedmiotowej sprawie nie doszło do sporządzenia miejscowego

planu zagospodarowania przestrzennego w sprzeczności z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Ustalenia przeznaczenia zabudowy zawarte w planie miejscowym nie rodzą również możliwości powstania konfliktów przestrzennych, co mogłoby naruszać ustalony ład przestrzenny. Natomiast z uwagi na rodzaj wprowadzonych zmian oraz teren ich oddziaływania brak było konieczności wystąpienia w zakresie zaktualizowanego projektu o ponowne uzgodnienie do Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

Wpis stały w kwocie 300,00 zł został ustalony na podstawie § 2 ust. 1 pkt 5 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

Mając na uwadze powyższe wnoszę jak na wstępie.

BURMISTRZ
[Podpis]
Dieta Jakubowski

Załączniki:

1. Odpis skargi;
2. Dowód uiszczenia wpisu stałego w wysokości 300,00 zł;
3. Protokół nr I/2018 z I sesji Rady Miejskiej w Mikołajkach z dnia 22 listopada 2018 r. potwierdzający wybór Przewodniczącego Rady.